

927.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 14 listopada 1924 r.

o prawie czekowem.

Na mocy art. 1 E. p. 5 i art. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i poprawie gospodarstwa społecznego (Dz. U. R. P. № 71, poz. 687) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 15 października 1924 r. stanowią co następuje:

Tytuł I. Forma.

Art. 1. Czek zawiera:

- a) umieszczoną w tekście nazwę „czek”;
- b) nazwisko osoby, która ma zapłacić (trasata),
- c) podpis wystawcy;
- d) bezwarunkowe polecenie zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej;
- e) wskazanie miejsca i daty wystawienia czeku; jeżeli miejsca wystawienia nie oznaczono, jest niem miejsce, wskazane obok podpisu wystawcy.

Art. 2. Jako trasata można wskazać:

- a) państwowy lub samorządowy zakład kredytowy;
- b) pozostające pod nadzorem czy Państwa, czy organów samorządowych, czy innego zrzeszenia publiczno-prawnego zakład kredytowy lub kasę oszczędności;
- c) firmę zarejestrowaną, której sama nazwa wskazuje czynności bankierskie jako przedmiot przedsiębiorstwa.

Art. 3. Czek jest płatny za okazaniem.

Art. 4. Polecenie zapłaty, któremu brak jednego z warunków, wymienionych w artykułach poprzednich, nie jest ważne jako czek.

Art. 5. Czek może być wystawiony na określoną osobę, na jej zlecenie lub na okaziciela.

Wystawca może wymienić siebie samego jako odbiorcę zapłaty lub wystawić czek na własne zlecenie.

Czek, wystawiony na określoną osobę z dodaniem wyrazów „lub okazicielowi” albo innego zwrotu równoznacznego, jako też czek, nie wskazujący, komu ma być uiszczona zapłata, jest płatny okazicielowi.

Nieważny jest czek na okaziciela, w którym wystawca jest zarazem trasatem.

Art. 6. Czek jest płatny w miejscu wystawienia. Można wskazać w nim wyraźnie inne miejsce płatności lub wymienić je obok nazwiska trasata.

Art. 7. Czek, w którym sumę wypisano głoskami i liczbami, w razie niezgodności ważny jest na sumę wypisaną głoskami.

W razie niezgodności sum wypisanych kilkakrotnie głoskami lub kilkakrotnie liczbami, czek jest ważny na sumę mniejszą.

Art. 8. Czek nie ulega przyjęciu.

Tytuł II. Indos.

Art. 9. Czek, nie opiewający na okaziciela, można przenosić za pomocą indosu (żyra).

Jeżeli wystawca zamieścił w czeku wyrazy „nie na zlecenie” lub zastrzeżenie równoznaczne, można przenieść czek tylko ze skutkami cesji.

Art. 10. Indos powinien być bezwarunkowy. Warunki, od których uzależniono indos, nie mają znaczenia prawnego.

Indos częściowy jest nieważny.

Nieważny jest również indos na okaziciela oraz indos, dokonany przez trasata.

Indos na rzecz trasata ma znaczenie pokwitowania, chyba że trasat ma kilka zakładów, a czek indosowano na rzecz zakładu, znajdującego się w innym miejscu, niż miejsce płatności.

Art. 11. Indos powinien być wypisany na czeku lub na złożonej z nim karcie dodatkowej (przydłużku) i podpisany przez indosanta.

Indos jest ważny i wtedy, gdy indosatarjusz nie jest oznaczony, albo gdy indosant ograniczył się do samego podpisu swego na odwrotnej stronie czeku lub przydłużka (indos in blanco czyli otwarty).

Art. 12. Indos przenosi wszystkie prawa z czeku. Jeżeli indos jest in blanco, posiadacz czeku może:

- a) wypełnić indos nazwiskiem własnym lub innej osoby;
- b) indosować czek dalej na inną osobę lub in blanco;
- c) przenieść czek na inną osobę bez wypełnienia indosu in blanco i bez indosowania.

Art. 13. Będzie uważany za prawnego posiadacza, kto ma czek i wykaże prawo swoje nieprzerwanym szeregiem indosów, choćby ostatni indos był in blanco. Gdy po indosie in blanco zamieszczono dalszy indos, uważa się, że indosant, który go podpisał, nabył czek na mocy indosu in blanco. Przekreślone indosy uważa się za nieistniejące.

Jeżeli kto utracił posiadanie czeku, posiadacz, który wykaże swe prawo według przepisów poprzedniego ustępu, będzie obowiązany do wydania czeku jedynie wtedy, gdy go nabył w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się ciężkiego niedbalstwa.

Art. 14. Jeżeli indos zawiera wzmiankę „waluta do odebrania”, „do inkasa”, „per procura” lub też inną wzmiankę, oznaczającą tylko pełnomocnictwo (indos zastępczy), natenczas posiadacz może wykonać wszystkie prawa z czeku; może go jednak indosować tylko ze skutkami indosu zastępczego (art. 30).

Tytuł III. Przedstawienie do zapłaty.

Art. 15. Czeki, wystawione i płatne w Polsce, powinny być pod rygorem utraty regresu do indosantów i poręczycieli przedstawione do zapłaty w ciągu dni 10, jeżeli są płatne w miejscu wystawienia, w innych zaś przypadkach — w ciągu dni 20 od wystawienia.

Czeki zagraniczne, płatne w Polsce, powinny być przedstawione do zapłaty w ciągu 30 dni, a je-

żeli są wystawione poza Europą, — w ciągu 60 dni od wystawienia.

Przy obliczaniu okresów nie wlicza się dnia wystawienia. Jeżeli ostatni dzień okresu przypada na ustawowy dzień świąteczny, okres przedłuża się do najbliższego dnia powszedniego.

Jeżeli czek jest płatny zagranicą, prawo miejsca płatności rozstrzyga o okresie przedstawienia. Gdyby prawo to nie zawierało w tym względzie postanowień, stosować się będzie przepisy ustępów poprzednich.

Art. 16. Przedstawienie czeku izbie rozrachunkowej, w której trasat ma rachunek, jest równoznaczne z przedstawieniem do zapłaty.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości ustali, które instytucje są izbami rozrachunkowymi.

Art. 17. Jeżeli w miejscu płatności czeku obowiązuje kalendarz odmienny od kalendarza miejsca wystawienia, to dzień wystawienia przelicza się na dzień, odpowiadający mu w kalendarzu miejsca płatności i podług tego oblicza się okres przedstawienia.

Tytuł IV. Zapłata.

Art. 18. Trasat może przy zapłacie żądać wydania czeku, pokwitowanego przez posiadacza.

Posiadacz nie może odmówić przyjęcia zapłaty częściowej.

W razie częściowej zapłaty trasat może żądać zaznaczenia tego na czeku i osobnego pokwitowania.

Art. 19. Trasat obowiązany jest przy zapłacie sprawdzić prawidłowość kolejności indosów, lecz nie ma obowiązku badać prawdziwości podpisów indosantów.

Jeżeli trasat zapłacił osobie, wykazującej się nieprzerwanym szeregiem indosów, wolny jest od odpowiedzialności, chyba że działał w złej wierze lub też dopuścił się ciężkiego niedbalstwa.

Art. 20. Stosunek prawny między wystawcą a trasatem rozstrzyga o obowiązku trasata wobec wystawcy co do zapłaty czeku, chyba że przepisy niniejszego prawa zwalniają go od obowiązku zapłaty.

Art. 21. Trasat jest obowiązany odmówić zapłaty, jeśli doszło do jego wiadomości, że ogłoszono upadłość wystawcy.

Art. 22. Odwołanie czeku jest ważne:

- a) jeżeli czek odwołano po upływie okresu, przeznaczonego do przedstawienia, albo w razie gdyby okresu tego nie zachowano; w tym razie ważność odwołania rozpoczyna się z upływem okresu do przedstawienia;
- b) przy czekach, opiekujących na nazwisko lub zlecenie, a przesłanych przez wystawcę bezpośrednio trasatowi, jeżeli nastąpiło przed doręczeniem czeku odbiorcy zapłaty.

Od chwili ważnego odwołania trasat nie ma prawa ani obowiązku zapłaty czeku.

Sam upływ okresu do przedstawienia czeku, którego nie odwołano, nie wpływa ani na prawo, ani na obowiązek zapłaty, jeśli umowa między wystawcą a trasatem nie stanowi inaczej.

Art. 23. Wystawca, tudzież każdy posiadacz czeku może przez umieszczenie wprost na pierwszej stronie zastrzeżenia „tylko dla obrachunku” lub „przełać na rachunek” i t. p. zabronić trasatowi zapłaty czeku w gotówce. W tym razie czek może służyć tylko do rozrachunku z trasatem lub z osobą, która ma u niego rachunek, lub z członkiem izby rozrachunkowej, mieszczącej się w miejscu płatności.

Jeżeli trasat sam jest członkiem izby rozrachunkowej, może przy przedstawieniu wskazać na czeku członka izby, jako płatnika.

Przeprowadzenie rozrachunku uważa się za zapłatę czeku.

Zakaz zapłaty nie może być cofnięty.

Trasat odpowiada za szkodę, wynikłą skutkiem przekroczenia zakazu.

Tytuł V. Odpowiedzialność.

Art. 24. Wystawca i indosanci odpowiadają solidarnie wobec posiadacza czeku za zapłatę sumy czekowej.

Wystawca nie może zwolnić się od tej odpowiedzialności; zastrzeżenie temu przeciwne nie ma znaczenia prawnego.

Indosant może zwolnić się od tej odpowiedzialności, dodając do indosu wyrazy „bez odpowiedzialności”, „bez rękojmi” lub zastrzeżenie równoznaczne. Jeżeli zabronił dalszego indosowania, nie odpowiada wobec następnych indosatarjuszy w większym zakresie, niż wobec swego bezpośredniego indosatarjusza.

Art. 25. Narówni z wystawcą lub indosantem odpowiada solidarnie ten, kto poręczył za wystawcę lub indosanta, podpisując się na czeku lub przydłużku, „jako poręczyciel”, lub umieszczając przy swym podpisie równoznaczny dodatek.

Jeżeli poręczyciel nie wskazał, na czyj rachunek poręki udziela, ręczy za wystawcę. Poręczeniem za wystawcę jest także sam podpis na przedniej stronie czeku, opiekującego na okaziciela.

Zobowiązanie poręczyciela jest ważne, chociażby zobowiązanie, za które ręczy, było nieważne z jakiegokolwiek przyczyny z wyjątkiem wady formalnej.

Porękę może dać osoba trzecia lub nawet osoba, na czeku podpisana. Poręczenie trasata nie ma znaczenia prawnego.

Art. 26. Kto podpisał czek jako zastępca innej osoby, nie będąc do tego upoważnionym, odpowiada według prawa czekowego solidarnie.

Również zastępca, który przekroczy zakres swego upoważnienia, odpowiada wpelni za zobowiązanie czekowe.

Art. 27. Zobowiązania czekowe może zaciągać każdy, o ile może się zobowiązywać według przepisów prawa cywilnego.

Jeżeli na czeku znajdują się podpisy osób, niezdolnych do zaciągnięcia zobowiązań, zobowiązania z innych podpisów są mimo to ważne.

Art. 28. Sfałszowanie jakiegokolwiek podpisu, nawet wystawcy, nie uchybia ważności innych podpisów.

W razie zmiany treści czeku osoby, które podpisały go po dokonaniu zmiany, odpowiadają według

treści zmienionej; osoby, które czek poprzednio podpisały, odpowiadają według pierwotnej treści.

Art. 29. Posiadacz czeku może dochodzić roszczeń przeciw jednemu lub kilku dłużnikom bez potrzeby zachowania porządku, w jakim się zobowiązali. Poręczyciel, który czek wykupił, może dochodzić roszczeń przeciw osobie, za którą ręczy, i przeciw jej poprzednikom. Dochodzenie sądowe roszczeń przeciw jednemu dłużnikowi nie tamuje dochodzenia przeciw innym, nawet przeciw następcom tego dłużnika, przeciw któremu w pierw miejsce skierowano dochodzenie.

Art. 30. Wobec posiadacza dłużnik czekowy nie może zasłaniać się zarzutami, opartymi na osobistych stosunkach z posiadaczami poprzednimi, chyba że przeniesienie czeku nastąpiło wskutek porozumienia na szkodę dłużnika.

Jeżeli praw z czeku dochodzi indosatarjusz na mocy indosu zastępczego, dłużnicy czekowi mogą zasłaniać się zarzutami służącymi im przeciwko indosantowi.

Tytuł VI. Zwrotne poszukiwanie.

Art. 31. Posiadacz czeku może wykonywać zwrotne poszukiwanie przeciwko indosantom, wystawcy, tudzież innym zobowiązanym z czeku, jeżeli czek został przedstawiony do zapłaty przed upływem okresu przedstawienia, a zapłata nie nastąpiła.

Przedstawienie oraz nieotrzymanie zapłaty winno być stwierdzone:

- albo aktem publicznym (protest z powodu niezapłacenia),
- albo oświadczeniem trasata na czeku, datowaniem, z wymienieniem dnia przedstawienia,
- albo oświadczeniem izby rozrachunkowej, datowaniem, a potwierdzającym, że czek został we właściwym czasie złożony do rozrachunku i że go nie wykupiono.

Przy czekach rozrachunkowych odmowa przeprowadzenia żądanego rozrachunku ma skutki prawne niezapłacenia, jeżeli rozrachunek ten miał być przeprowadzony z trasatem, lub z osobą, która ma u niego rachunek, albo z członkiem izby rozrachunkowej, znajdującej się w miejscu płatności.

Art. 32. Sporządzenie protestu oraz spisanie zastępczego protest oświadczenia powinno nastąpić przed upływem okresu do przedstawienia i to najpóźniej w pierwszym dniu powszednim po przedstawieniu.

Sposób sporządzenia protestu określają przepisy o proteście wekslowym.

Jeżeli czek jest płatny zagranicą, prawo miejsca płatności rozstrzyga o tem, jakich czynności potrzeba do wykonania lub zachowania praw czekowych, oraz o tem, w jakim czasie i w jaki sposób czynności te mają być wykonane.

Art. 33. Posiadacz czeku powinien o niezapłaceniu zawiadomić swojego indosanta i wystawcę w ciągu czterech dni powszednich, następujących po dniu protestu lub oświadczenia, a w przypadku zastrzeżenia „bez kosztów”—po dniu przedstawienia.

Każdy indosant powinien w ciągu dwóch dni podać do wiadomości swego poprzednika, że otrzymał zawiadomienie indosanta, który go poprzedza.

Zawiadomienie można skutecznie w jakikolwiek sposób, nawet przez proste odesłanie czeku. Obowiązany do zawiadomienia ma udowodnić, że dokonał tego w przepisany czasie.

Termin jest zachowany, jeżeli pismo, zawierające zawiadomienie, oddano na pocztę w ciągu przepisany okresu.

Kto nie zawiadomi w czasie powyżej oznaczonym, nie traci praw z czeku, odpowiada jednak za szkodę, spowodowaną przez swoje niedbalstwo, do wysokości sumy, na jaką czek opiewa.

Art. 34. Wystawca albo indosant może przez zastrzeżenie „bez kosztów”, „bez protestu” lub inne równoznaczne zwolnić posiadacza od sporządzenia protestu i zastępczego protest oświadczenia, jako warunku zwrotnego poszukiwania.

Zastrzeżenie, pochodzące od wystawcy, ważne jest wobec wszystkich dłużników czekowych. Gdyby mimo zastrzeżenia posiadacz sporządził protest lub postarał się o zastępczy protest oświadczenie, sam ponosi koszty. Jeżeli zastrzeżenie pochodzi od indosanta, koszty obciążają wszystkich dłużników czekowych.

Art. 35. Posiadacz czeku może żądać od zwinie zobowiązanego:

- niezapłaconej sumy czekowej;
- procentu prawnego (ustawowego) od dnia przedstawienia czeku;
- kosztów protestu lub zastępczego protest oświadczenia, zawiadomienia poprzednika i wystawcy tudzież innych kosztów;
- provizji komisowej, która w braku umowy wynosi $\frac{1}{6}$ od sta od niezapłaconej sumy i nie może przekroczyć tej stopy w żadnym przypadku.

Art. 36. Kto czek wykupił, może żądać od swoich poprzedników:

- całkowitej sumy zapłaconej;
- procentu prawnego (ustawowego) od powyższej sumy, licząc od dnia wykupienia;
- własnych kosztów;
- obliczonej według przepisu artykułu poprzedniego provizji komisowej od niezapłaconej sumy.

Art. 37. Dłużnik czekowy, przeciw któremu wykonywa się lub wykonywać można poszukiwanie zwrotne, może żądać, aby mu za zapłatą sumy regresowej wydano czek, protest, tudzież na koszt dłużnika rachunek pokwitowany.

Indosant, który czek wykupił, może przekreślić indos własny oraz indosy swoich następców.

Art. 38. Jeżeli przedstawienie czeku, protest lub oświadczenie trasata z powodu przeszkody nieprzewyciężonej (siły wyższej) nie mogą być dokonane w okresach przepisanych, okresy te przedłużają się.

Posiadacz obowiązany jest zawiadomić bezwzględnie swego indosanta i wystawcę o wypadku siły wyższej i zawiadomienie takie z dodaniem miejsca,

daty i swego podpisu zaznaczyć na czeku; ponadto należy stosować postanowienia art. 33.

Po ustaniu siły wyższej posiadacz czeku powinien bezzwłocznie przedstawić czek do zapłaty, a w razie potrzeby sporządzić protest.

Jeżeli siła wyższa trwa dłużej, niż 30 dni po okresie, przeznaczonym do przedstawienia, można wykonywać zwrotne poszukiwanie bez przedstawienia czeku i bez protestu.

Nie uważa się za wypadki siły wyższej okoliczności osobistych, dotyczących posiadacza czeku lub też osoby, której posiadacz zlecił przedstawienie lub sporządzenie protestu.

Tytuł VII. Wtóröpisy.

Art. 39. Z wyjątkiem czeku na okaziciela każdy czek, wystawiony w Polsce, a płatny w innym państwie, może być wystawiony w kilku jednobrzmiących egzemplarzach.

Egzemplarze te powinny być ponumerowane i to w samej treści, gdyż inaczej każdy z nich uważa się za czek odrębny.

Art. 40. Zapłata, dokonana za przedstawieniem jednego egzemplarza, zwalnia również wtedy, gdy niema na czeku zastrzeżenia, że taka zapłata unieważnia zobowiązania z innych egzemplarzy.

Indosant, który przeniósł egzemplarze na różne osoby, jako też następni indosanci odpowiadają z wszystkich podpisanych przez siebie egzemplarzy, których im nie zwrócono.

Tytuł VIII. Czeki zaginione.

Art. 41. Ten, komu czek zaginął, może żądać od sądu pokoju (sądu powiatowego) miejsca płatności uznania zaginionego czeku za umorzony.

We wniosku należy podać istotną treść czeku oraz uprawdopodobnić jego utratę oraz interes prawny, który uzasadnia żądanie umorzenia.

Sąd ogłosi w dzienniku, przeznaczonym do ogłoszeń sądowych, tudzież w piśmie miejscowym, przeznaczonym do ogłoszeń rejestrowych, wezwanie, aby posiadacz czeku zaginionego zgłosił się w przeciągu dni 60 i okazał czek sądowi. Okres ten biegnie od dnia ogłoszenia. Ostatni dzień okresu powinien być oznaczony w ogłoszeniu datą.

Jeżeli w przeciągu tego okresu nikt się nie zgłosi z czkiem, sąd wyda orzeczenie, uznające czek za umorzony.

Jeżeli natomiast posiadacz czeku zgłosi się przed wydaniem orzeczenia, sąd umorzy dalsze postępowanie po przesłuchaniu interesowanych i po okazaniu czeku osobie, żądającej jego umorzenia.

Zarówno o wdrożeniu postępowania, jakoteż o jego wyniku sąd zawiadomi trasata i wszystkich dłużników czekowych, wskazanych przez osobę, żądającą umorzenia.

Art. 42. Trasat oraz dłużnik czekowy, który płaci czek po otrzymaniu zawiadomienia o wdrożeniu postępowania, czyni to na własne niebezpieczeństwo; wolno mu jednak sumę czekową złożyć do depozytu sądowego miejsca płatności i tem samem zwolnić się od zobowiązania.

Art. 43. Jeżeli po ogłoszeniu wezwania żądający umorzenia zgłosi się do trasata z żądaniem zapłaty, trasat może złożyć sumę czekową do depozytu lub zgłaszającemu się zapłacić ją za zabezpieczeniem.

Gdyby trasat jednego i drugiego odmówił, żądający umorzenia może na podstawie odpisu czeku sporządzić protest lub uzyskać na tym odpisie oświadczenie trasata, a następnie wykonać poszukiwanie zwrotne; może jednak domagać się od zwrotnie zobowiązanych jedynie złożenia do depozytu albo zapłaty za zabezpieczeniem, według wyboru dłużnika.

Art. 44. Na podstawie orzeczenia, uznającego czek za umorzony, można wykonywać wszystkie prawa z czeku.

Tytuł IX. Przedawnienie.

Art. 45. Roszczenia zwrotne posiadacza przeciw indosantom i wystawcy przedawniają się w sześć miesięcy od końca okresu przedstawienia.

Roszczenia indosantów między sobą i przeciw wystawcy przedawniają się w sześć miesięcy od dnia, w którym indosant wykupił czek, albo w którym doręczono mu skargę.

Przy obliczeniu tych okresów nie wlicza się dnia, który stanowi początek okresu.

Art. 46. Przedawnienie roszczeń czekowych przerywają jedynie:

- a) wytoczenie skargi;
- b) zgłoszenie roszczenia w postępowaniu upadłościowym lub układowem;
- c) przypozwanie ze strony pozwanego lub oznajmienie sporu;
- d) uznanie piśmienne roszczenia.

Art. 47. Przerwane przedawnienie zaczyna biec na nowo:

- a) w przypadku wniesienia skargi i nienależytego popierania sporu—od ostatniej czynności procesowej; nowe przedawnienie przerywa się przez podjęcie procesu;
- b) w przypadku zgłoszenia w postępowaniu upadłościowym lub układowem—od chwili zakończenia postępowania, a w razie zaprzeczenia zgłoszonej wierzytelności—od chwili zaprzeczenia;
- c) w przypadku przypozwania lub oznajmienia sporu—od prawomocnego ukończenia sporu;
- d) w przypadku uznania—od daty dokumentu.

Art. 48. Przerwa przedawnienia ma skutek jedynie w stosunku do tego dłużnika czekowego, którego dotyczy przyczyna przerwy.

Art. 49. Bieg przedawnienia nie ulega zawieszeniu.

Tytuł X. Roszczenia z tytułu niesłusznego z bogacenia się.

Art. 50. Wystawca, którego zobowiązanie czekowe zgasło wskutek przedawnienia lub wskutek zaniebdania aktów zachowawczych, jest zobowiązany

wobec posiadacza czeku, o ile zubożył się niesłusznie z jego szkodą.

Roszczenie z tytułu niesłusznego zubożenia się przedawnia się w trzy lata od dnia zgaśnięcia zobowiązania czekowego.

Tytuł XI. Skutki braku pokrycia.

Art. 51. Jeżeli zapłata czeku nie nastąpiła z powodu, iż wystawca, wystawiając czek, nie miał u trasa-ta potrzebnego funduszu do rozporządzenia, lub z powodu, iż po wystawieniu czeku rozporządził pokryciem, odpowiada wobec posiadacza za wszelką szkodę, co najmniej zaś powinien zapłacić mu sześć procent od niepokrytej sumy. Roszczenia powyższe przedawniają się w przeciągu trzech lat od dnia, w którym trasat odmówił zapłaty.

W przypadkach powyższych wystawca ulega nadto—o ile ten czyn nie stanowi przestępstwa cięższą karą zagrożonego—karze aresztu do sześciu tygodni i grzywnie do 5000 zł. lub jednej z tych kar, chyba że, wystawiając czek, miał uzasadnioną podstawę do liczenia na pełne pokrycie w chwili przedstawienia, a brakło go z przyczyn od niego niezależnych.

Tytuł XII. Zbieg ustaw.

Art. 52. Zdolność osoby do zaciągania zobowiązań czekowych ocenia się podług prawa państwa, którego jest obywatelem. Jeżeli to prawo uznaje ustawę innego państwa za właściwą, należy zastosować tę ustawę.

Kto wedle ustawy, określonej w poprzednim ustępie, nie ma zdolności czekowej, jest ważnie zobowiązany, jeśli zaciągnął zobowiązanie na obszarze państwa, którego ustawa przyznaje mu zdolność czekową.

Art. 53. Czek może być ważnie wystawiony na każdą osobę, która może być trasatem według prawa miejsca wystawienia lub według prawa miejsca płatności.

Art. 54. Formę oświadczenia czekowego ocenia się według prawa państwa, na którego obszarze oświadczenie podpisano; jednak zachowanie formy, przepisanej prawem miejsca płatności, wystarczy do ważności oświadczenia.

Art. 55. Do ważności zobowiązań, zaciągniętych zagranicą przez obywatela polskiego wobec obywatela polskiego, wystarczy zachowanie formy, przepisanej niniejszem prawem.

Art. 56. Ważności oświadczeń czekowych, dokonanych w Polsce zgodnie z formą przepisaną w niniejszem prawie, nie uwłacza okoliczność, że inne oświadczenia czekowe, dokonane zagranicą, nie odpowiadają ani przepisom miejsca ich dokonania, ani

przepisom miejsca płatności, byleby odpowiadały formie przepisanej niniejszem prawem.

Tytuł XIII. Przepisy procesowe.

Art. 57. Właściwość sądów dla sporów o roszczenia na podstawie niniejszego prawa ocenia się podług przepisów o właściwości sądów w sprawach wekslowych.

Jeżeli się wykonywa poszukiwanie zwrotne, stosować należy odpowiednie przepisy o postępowaniu w sprawach wekslowych.

Tytuł XIV. Przepisy przejściowe.

Art. 58. Aż do wydania jednolitej ustawy cywilnej i procesowej pozostają w mocy obowiązującej dotychczasowe przepisy ustaw cywilnych i procesowych, które, prócz wymienionych w art. 46 i 47, także innym środkiem procesowym i egzekucyjnym przyznają równy skardze wpływ na rozpoczęcie i przerwę przedawnienia.

W szczególności:

1) na obszarze, na którym obowiązuje niemiecka procedura cywilna, § 209 L. 1, 3, 5 niem. kod. cywilnego, §§ 281 i 693 niem. procedury cywilnej oraz § 13 rozporządzenia Rady Związkowej z dnia 9 września 1915 r. (Dz. Ustaw Rzeszy str. 562);

2) na obszarze, na którym obowiązuje austriacka procedura cywilna, art. XLV ustawy zaprowadzającej procedurę cywilną;

3) na obszarze, na którym obowiązuje rosyjska procedura cywilna, postanowienia procedury cywilnej, dotyczące wniosku o udzieleniu klauzuli egzekucyjnej i doręczenia nakazu egzekucyjnego na podstawie wekslu.

Art. 59. Prawo niniejsze wchodzi w życie dnia 1 stycznia 1925 r.

Z tą chwilą tracą moc obowiązujące dotąd w Polsce przepisy, odnoszące się do czeków, z wyjątkiem przepisów o opłatach państwowych i samorządowych.

Art. 60. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości oznaczy dni powszednie, które w sprawach, przewidzianych przez niniejsze prawo, mają być zrównane z ustawowemi dniami świątecznymi.

Art. 61. Wykonanie niniejszego prawa powierza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Prezydent Rzeczypospolitej: **S. Wojciechowski**

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu: **W. Grabski**

Minister Sprawiedliwości: **Wł. Wyganowski**

Minister Przemysłu i Handlu: **Józef Kiedroń**